

Teesie

GAILESTINGUMO
JUBILIEJUS

2015 – 2016 / 2 (79)

VĪSĀS
ARKIVSĀRĀPĒS
KUBĻA

Turinys

Redakcijos žodis	3
Iš seminarijos gyvenimo	4
Septyni metai po.....	4
Seminarijos kryžiaus keliai.....	6
Susipažinkime	7
Eik paskui mane.....	7
Propedeutinio kurso auklėtiniai.....	7
Pasidalinimas mintimis	12
Tikrasis skurdo veidas. Diagnozė: <i>nejautri širdis</i>	12
Seminarijos kronika	14

Mūsų adresas:

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija
Kalvarijų g. 325
LT – 08420 Vilnius
tel. (8 – 5) 270 16 02
www.seminarija.lt

Redaktorius: Gediminas Grigaliūnas
Bendradarbis: Arnas Vainauskas
Fotografas: Robert Voičan

Redakcijos žodis

Malonė, gailestingumas ir ramybė nuo Dievo Tėvo, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus ir Šventosios Dvasios, kuri gyvena mumyse!

Brangūs *Teesie* skaitytojai, baigiasi gavėnia, prisiartino Velykos. Jau tuoj švėsime Kristaus prisikėlimą, bet ar patys prisikelsime kartu su Juo? Nelengva į šį klausimą atsakyti, nes neaišku, ko klausama: ar kad pagaliau sočiau galėsime pavalgyti (taikoma tiems, kurie rimtai pasninkavo), ar kad pagaliau galėsime dainuoti, šokti ir ramiai naršyti

internetinėje erdvėje (taikoma tiems, kurie gavėnios metu nesiklausė muzikos ir vengė televizoriaus ekrano, o galbūt net ir facebook'ą nesinaudojo).

Betgi kas liks širdyje, kuomet praeis šventės? Ar atsiras joje daugiau vietos artimui? Ar pasninkas padarė tos vietos? O ar atradome laiko priešų meilei? Ar išėjome į dykumą tam, kad pažintumėm savo silpnynes ir trūkumus, kurie neleidžia Dievui mumyse apreikšti savo meilės iki galo?

Naujajame *Teesie* numeryje rasite nuoširdžius paruošiamojo kurso auklėtinių liudijimus apie jų gyvenimo seminarijoje patirtį, pirmuosius žingsnius atpažįstant Dievo veikimą, taip pat dar visai neseniai diakonato šventimus priėmusio brolio Žilvino liudijimą apie seminarijoje praleistus metus.

Tikimės, kad tai padės geriau suprasti Dievo gailestingumą, kuris mėgsta konkretumą: “Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų” (Jn 1, 14).

Teesie redakcija

Iš seminarijos gyvenimo

**Diakonas Žilvinas
Treinys**

Septyni metai po...

**Gyvenimas
seminarijoje. Ką
tau reiškia visi šie
metai ruošiantis
tarnybei?**

Seminarijoje praleisti metai man visų pirma yra malonė. Teko patirti visko. Ta patirtis buvo tiek džiugi, tiek skausminga, bet jaučiu, kad gavau labai daug. Regula, aukšti reikalavimai visuomet skatino šlifuoti save, bet pats svarbiausias dalykas čia buvo tarpasmeniniai santykiai su vadovybe ir klierikais. Bendruomenės kūrimas ir dalyvavimas bendruomeniniame gyvenime yra sudėtingas procesas, reikalaujantis daug nuolankumo ir gailingumo. Nepaisant skausmingesnių ar laimesnių akimirkų, išmokau daug svarbių pamokų. Nuostabi Dievo malonė yra gyventi seminarijos bendruomenėje, mažai kur rastumėm tokias unikalias sąlygas savianalizei, gailingosios meilės ugdymui, asmeninėms studijoms ir vidinei maldai.

Kunigo įvaizdis. Koks jis buvo prieš seminariją ir koks yra dabar?

Ateidamas čia neturėjau jokio nusistatymo ar kunigo įvaizdžio. Nes norėjau, kad Viešpats man parodytų kelią ir vestų tuo keliu. Kunigo įvaizdis formavosi vėlesniais gyvenimo seminarijoje metais. Buvo keli kunigai, kurie padovanojo gerąją buvimo kunigu patirtį. Tai kun. Kęstutis Dailydė, kun. Kęstutis Masevičius, kun. Andrėjus Bogdevičius, kun. Julius Sasnauskas, kun. Stasys Kazėnas, br. kun. Gediminas Numgaudis ir kiti.

Santykis su Jėzumi. Kaip pavyko jį stiprinti seminarijoje?

Stipriai prisidėjo bendruomenė, Šventojo Rašto skaitymas, paskaitos ir vidinė malda. Daug davė Ignaco Lojolos dvasinių pratybų metodas – atminties, vaizduotės, jausmų panaudojimas siekiant vienybės su Dievu. Nuolatos stengdavausi panaudoti šį būdą maldos gyvenime. Taip pat kiekvieną dieną stengdavausi adoruoti Švenčiausiąjį koplyčioje suklypus ant kelių, tiesiog žiūrėti į Jį ir leisti Jam žiūrėti į mane ir keisti mane šiame santykiyje.

Paskaitos. Ar jos prisidėjo prie pašaukimo ugdymo?

Kalbėti apie Dievą, Jo veikimą pasaulyje išties yra nuostabi patirtis, kurios niekur kitur negausi, jokiam kitame pasaulietiniame universitete neįgysi. Tai buvo vienas iš pagrindinių dalykų, kurie ypatingai man padėjo, vedė ir formavo manyje troškimą pažinti Dievą ir Jo gailingumą.

Kaip manai, broli, kas trukdo jaunam žmogui rimtai pažvelgti į galimybę tapti kunigu?

Kunigystę per daugybę amžių Bažnyčiai priešiški, o taip pat palankūs žmonės apipynė nieko bendro su kunigyste neturinčiais pasakojimais, kurie iškreipia tiesą ir suformuoja klaidingą kunigo įvaizdį visuomenėje. Daug prisideda ir pačių kunigų nuodėmės, kurios piktnašauja silpnesnio tikėjimo žmones, o netikinčius žmones atbaido nuo tikėjimo. Problema ta, kad žmonės nesugeba atskirti individualių nuodėmių nuo pačios Bažnyčios, kurios tikrovė pranoksta mūsų suklupimus ir paklydimus. Žmonės taip pat nesupranta celibato. Celibatas nėra savęs žalojimas, bet laisvas savęs dovanojimas Dievui ir artimui. Bažnyčia yra kaltinama, kad neva verčia kandidatus kunigiškai tarnystei rinktis šią naštą, o vėliau nebesuvaldo tų, kurie neišlaiko įtampos. Bažnyčia visų pirma neverčia nei vieno kandidato rinktis celibato. Tai yra malonė, kurią Dievas dovanoja kunigui, o kunigas ją laisva valia priima iš meilės Dievui. Dar kartą kartoju, kad celibatas yra dovana! Tai reiškia, kad esi laisvas ją priimti arba nepriimti. Sakantys priešingai arba nesupranta Dievo malonės veikimo ir galios išstobulinti mūsų prigimtį arba apskritai nenori nieko suprasti ir ieško, kokiu būdu pažeminti Bažnyčią. Kita problema būtų mūsų laikams būdinga baimė įsipareigoti, padaryti sprendimą, kuris visam laikui paveiktų gyvenimo būdą. Nenuostabu, kad taip pat mažėja tvirtų, giliu tikėjimu ir autentiška artimo meile pasižyminčių krikščionių šeimų skaičius. Jis išstumia egoistiniais motyvais grindžiami santykiai, kurie paverčia asmenį priemone tikslui pasiekti.

Kunigystė reikalauja visiško savęs atsižadėjimo, tad nenuostabu, kad sunku ryžtis tokiam žingsniui.

Žiedų Valdovas. Girdėjome gandus, kad J. R. R. Tolkieno kūryba prisidėjo prie tavo tikėjimo kelionės. Kokiu būdu ir kaip tai tave paveikė?

Labai džiugus klausimas! J. R. R. Tolkieno kūryba man išties daug davė. Jeigu ne šie meno kūriniai, nebūčiau atėjęs į seminariją... Bilbo Beginsas, kuris gyvena ramų gyvenimą Hobitone, sukrečia netikėtas burtininko Gendolfo ir nykštukų apsilankymas. Apmąstydamas šį ir kitus Žiedų Valdovo epizodus įgavau drąsos viską palikti ir leisti į nuotykių. Visai panašiai kaip Bilbas, kuomet palikęs savo jaukų būstą, namų šilumą ir patogumus, išvyko į Vienišąjį Kalną, kur turėjo pasitikti savo likimą... Tas išėjimas į nežinomą ir nesvetingą šalį simbolizuoja dvasinę herojaus kelionę, perėjimą. Šitai perkėlus į mūsų pasaulį, būtų galima kalbėti apie tai, jog šiame išėjime iš komforto zonos Dievas mato mūsų galutinį pavidalą, kurį įgauname pasitikėdami Jo globa ir vedimu per visus pavojus ir gundymus. Panašiai kaip Bilbas, nebebijojau palikti savo darbus, turtą ir prisirišimus, idant leisčiausi į nežinomybę, kuri visuomet vingiuoja neleisdama pamatyti, kas tavęs laukia už posūkio. Tikėjimo kelionė link Viešpaties, link to, ką Jis man yra numatęs, yra viena nuostabiausių patirčių, kurių neįmanoma su niekuom palyginti. Tikėjimo kelionėje ypatingai svarbi Gyvojo Dievo patirtis, kuri padeda iškęsti kančią, tamsą, pagundas ir nuodėmės tikrovę. Kiekvienam krikščioniui šioji patirtis turėtų nuolatos priminti Dievo artumą, kurioje visuomet esame, nesvarbu - jaučiame Dievą ar ne. Dievas už visa tai yra didesnis.

Kl. Irmantas Ramanauskas,

IV kursas

Seminarijos kryžiaus keliai

Kiekvienais metais
seminarijos bendruomenė

Gavėnios metu kartu su visa Katalikų Bažnyčia išgyvena šio slėpiningo laiko pamaldumus. Pirmadienio vakarais susirinkę į koplyčią giedame graudžius verksmus – nuostabiai melodingas ir Kristaus kančios apmąstymu persmelktas giesmes. Taip pat penktadienio vakarais meldžiamės kryžiaus kelio malda.

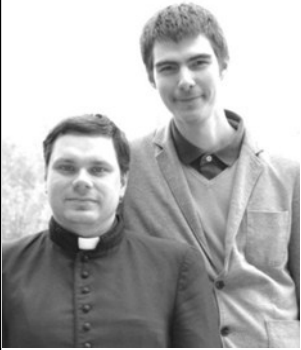
Mane patį visuomet žavėjo pastaroji. Gal todėl, kad ji kiekvieną kartą leidžia patirti ką nors labai paprasto ir kartu jaudinančio. Toms patirtims kaupiantis, malda apauga sentimentais ir brangiais atsiminimais. Iš kitos pusės – ne tai svarbiausia. Visai neseniai besiruošdamas kryžiaus keliui su savo parapijos jaunimu ir ieškodamas tam tinkančių apmąstymų radau patrauklią pranciškonų Lietuvoje išleistą knygelę. Jos įvadą parašė mūsų dėstytojas br. Julius OFM ir pasidalijo mintimi, kuri man labai patiko: „Kryžiaus kelio stotis ir ne gavėnios dienomis tradiciškai būna pamėgę seminarijų klierikai, matyt, trokšdami išsidūsauti ir pasiguosti kenčiančiam Kristui“. Mane tai maloniai prajuokino. Tačiau, ne veltui sakoma, kiekviename juoke yra dalis tiesos.

Tikrai – klierikai Kryžiaus kelio malda labai myli ir brangina. Seminarijoje gyvuoja šauni tradicija – kursai pasidalija tarpusavyje, kuris kurį

penktadienį šią maldą paruoš visai bendruomenei. Taigi, kokius mąstymus pasirinks arba dar geriau – parašys, į kokią vietą surinks visus – vadovybė rekomenduoja, kad neprireiktų transporto iki jos nusigauti, kokias giesmes užtrauks, koku būdu įtrauks visus seminaristus giliau patirti šios maldos galią vienyti su Jėzumi kančioje. Suteikiamos plačios galimybės kursų kūrybiškumui ir išradingumui. Kartais susirenkame koplyčioje prie gražiųjų kryžiaus kelio stočių gobelenų ir susėdę priešais ramiai medituojame Kristaus kančią. Kartais, kuris nors kursas paruošia stotis klaidžiuose seminarijos koridoriuose arba vidiniame kiemelyje, o kartais labiau pašėlęs kursas ištempia visus į lauką ar – snigtų, ar lietus lytų, ar vėjas siaustų, bet vis tiek veda paskui Kristų. Visais atvejais Dvasia nuostabiai veikia – Ji prakalba per mažas detales, kelis žodžius ar smulkias patirtis. Gražu matyti kaip kursai ruošiasi ir stengiasi visiems padėti kuo giliau išgyventi kančią su Kristumi.

Gavėnia – labai svarbus ir gražus laikotarpis keliaujant link Šv. Velykų. Seminarijos gyvenime yra didelis pavojus šias susikaupimo dienas prastumti kaip įprastas, niekuo neypatingas. Bet tokie gavėnios pamaldumai kaip kryžiaus kelio malda švelniai suplėšo kasdienę rutiną, skatina sustoti ir susikaupiti. Kaip sakė br. Julius – išsidūsauti ir pasiguosti kenčiančiam Jėzui. Tačiau su viltimi, kad dar valandėlė ir būsime pripildyti Kristaus prisikėlimo džiaugsmu...

Susipažinkime

**Kl. Gediminas Grigaliūnas,
V kursas**

**Kl. Arnas Vainauskas,
I kursas**

Sek paskui mane!

Arnas Randakevičius

Esu Arnas Randakevičius, gimiau 1994-06-11, mokykloje įgijau vidurinį išsilavinimą. Mano gimtoji parapija – Vilniaus Kalvarijos Šv. Kryžiaus Atradimo bažnyčia.

Pašaukimas... Nelengva jį atpažinti, dar sunkiau jį atsakyti, o kaip apie jį papasakoti kitiems? Kiekvieno iš mūsų santykis su Dievu yra nuostabus ir nepakartojamas. Taip yra todėl, nes Dievas kuria mus skirtingus, dovanoja mums skirtingas dovanas, bet išties visa tai kyla iš vienos ir tos pačios Dievo Dvasios, kuri mūsų širdyje dirba slėpiningą darbą – veda Dievo pažinimo keliu tiesoje ir meilėje. Nors yra daug kelių į Amžinojo Tėvo namus, Kristus ypatingai tarnystei išsirenka tuos, kurie gauna misiją tęsti Jo pradėtą darbą žemėje.

O didinga kunigystės paslaptis! Kas išties Kristui atsidavusios širdies meilės gelmes? Kas supras kančias, kurias turi iškęsti tam, kad liktum ištikimas ir eitum iki galo? Kas pasvers atsakomybę, kuri gula ant kunigo pečių? Kas numatys visas kliūtis, tamsumas ir prošvaistes, pagundas ir laimėjimus, vargus ir džiaugsmus, kurių niekuomet nestinga kunigo tarnystėje? Kas įvertins kunigo žmogiškumą ir supras jį esant trapų žmogų, dužlų molinį indą, savyje nešiojanį Dievo malonę? Ar pavyks? Ar nepapiktinsiu žmonių? Ar nemesiu visko ir neišsižadėsiu?

Šie klausimai sukasi ir mūsų brolių galvose. Taigi paprašėme juos pasidalyti savo pirmųjų žingsnių seminarijos dirvoje patirtimi. Juk jauna širdis, besiveržianti į Dievą, yra išties didis stebuklas, kuris visuomet užklumpa netikėtai!

Mėgstu pasivaikščiojimus gamtoje, važinėti dviračiu, piešti, skaityti, žiūrėti kino filmus, bendrauti su žmonėmis.

Gyvenau paprastą, pasaulietinį gyvenimą Vilniuje, mieste, kuriame užaugau. Į bažnyčią eidavau retai, net nemokėjau melstis, nežinojau ką reikia daryti Šv. Mišiose. Tad savo pašaukimą į kunigystę atpažinau ne iš karto. Tai užtruko, reikėjo viską tinkamai apmąstyti.

Pirmiausia norėčiau paminėti vieną iš svarbesnių patirčių, susijusių su pašaukimu, kvietimu. Kai mokiausi dvyliktoje klasėje, žiemos laikotarpyje, kasdieninėje aplinkoje išgyvenau Dievo meilės patirtį. Tai buvo stipri, labai asmeniška patirtis. Supratau, kad Dievas mane myli. Nors iš tikro, kaip bebūtų gaila, tai mano gyvenime užsimiršo. Pamiršau šią svarbią patirtį ir toliau sau gyvenau.

Bėgant laikui, jau labiau subrendus, pradėjau ieškoti gyvenimo prasmės, norėjau suprasti gyvenimą, rasti atsakymus. Dėl ko aš čia esu? Taip vieną kartą kasdienybėje pasijutau tarsi tuštumoje, vienišas, jutau vidinę kančią dėl neprasmingai eikvojamo laiko ir dėl to pravirkau. Ėmiau kalbėti poteries iš maldaknygės, kurią močiutė buvo padovanojusi prieš kelis metus. Vėliau ji išmokino mane melstis rožinį. Tai paskatino mane tęsti tikėjimo kelionę. Pradėjau lankytis bažnyčioje, melstis, atlikinėti išpažintį, priimti Šv. Komuniją. Taip ir atsiverčiau. Po kurio laiko pajutau, kad Dievas kviečia mane į šventumą, kurio

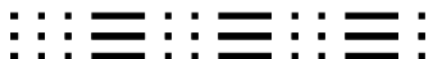
...Pašaukimas

galbūt išsigandau, nesupratau, nes bijojau to. Tas kvietimas į šventumą vis sugriždavo. Nuolatos tai jutau savyje. Taip ir bėgo tuometinis laikas, pastebėdavau ženklus, kurie rodė, kad turėčiau žengti žingsnį.

Po kurio laiko nusprendžiau savo parapijoje lankyti sutvirtinimo grupę ir alfa kursą. Pamačiau tikintį jauną žmogų, tai mane labai nustebino, paliko išpūdį. Baigiantis pavasariui, gegužės 24-ą dieną priėmiau sutvirtinimo sakramentą. Vasarą pridaviau dokumentus į seminariją, po kurio laiko gavau laišką ir buvau priimtas į propedeutinį kursą. Pastebėjau, kad Dievas mėgsta pokštauti.

Įspūdžiai yra geri, jau esu pripratęs prie dienotvarkės, aplinkos. Šis trumpas laikas seminarijoje, stengiantis pažinti save, keistis ir žinoma – gyventi Kristuje, davė išties daug. Santykiai su kurso draugais yra geri. Jau spėjom vienas prie kito priprasti. Išgyvename bendrystę, tarpusavio draugystę, kartais daug juokiamės, diskutuojame įvairiomis temomis.

Sakyčiau, kad su Dievo gailestingumu susiduriu kiekvienos išpažinties metu. Kai kurios gyvenime patirtos išpažintys tikrai paliesdavo, gydydavo mane. Gailestingumas man reiškia Dievo atleidimą dėl padarytų kalčių, nes esu tik nusidėjęs. Tai taip pat yra Jo kvietimas į šventumą jau čia ir dabar.

...Pašaukimas

Dovydas Paulikas

Esu Dovydas Paulikas, gimiau 1990-11-10. Esu kilęs iš Tauragės apskrities Aukštupių kaimo, priklausau Žygaičių Šv. Petro ir Pauliaus parapijai. Augau katalikiškoje šeimoje.

Po Gimnazijos, 2009 m. įstojau mokytis į Kauną, tuometinį Lietuvos žemės ūkio universitetą, kuriame studijavau taikomosios ekologijos specialybę. 2013 m. įgijau taikomosios ekologijos bakalaurą, bet jau Aleksandro Stulginskio universitete, nes universitetas pakeitė pavadinimą. Tą pačią vasarą, kada baigiau mokslus, gavau darbą žvyro karjere. Ten dirbau du metus. 2015 m. sugalvojau stoti į seminariją.

O dabar apie viską nuo pradžių. Mano vardą man parinko senelis. Kai dar buvau labai mažas, mane tėvai nusivežė į Keturnaujieną. Lapkričio 14-ą dieną ten pamačiau neįprastai judančią saulę. Tada man tėvelis pasakė, kad jam kažkas sakė, kad reikia kalbėti kiekvieną dieną tokias maldas: 1-ą „Tikiu į Dievą Tėvą“, 1-ą „Tėve mūsų“ ir dešimt „Sveika, Marija“. Pradėjau nuo tada kalbėti tas maldas. Kai paaugau ir man buvo 10-14 metų, mano mama mane veste nuvedė patarnauti mišioms, patarnavau du metus. Po to nebeeidavau, nes mes tenai dviese patarnaudavom ir manęs nebevertė. Atėjus paauglystei, mano tikėjimas atšalo, nors visvien kalbėdavau tas maldas kurias išgirdau Keturnaujienoj.

Įstojus į universitetą, retai kada nueidavau į bažnyčią, bet nuo 2011-ųjų metų pradėjau vaikščioti į Bažnyčią dažnai. Stengdavausi nueiti kiek vieną sekmadienį. Man labai patiko vieno kunigo pamokslai Turagėje. Tada stengdavausi sugrižęs iš Kauno į namus, nukeliauti į tą bažnyčią ir pasiklausyti jo pamokslų, nes jie mane sudomino. Kartą buvo skaitinys apie Saliamoną ir kunigas pasakė, kad Karalius Saliamonas paprašė išminties, tuomet jisai pasiūlė ir mums jos paprašyti.

...Pašaukimas

Prisimenu tą sekmadienį ir aš jos paprašiau, nors to niekada nebuvau daręs.

Laikui bėgant, pradėjau dažnai eiti išpažinties. Išpažintis man visuomet buvo iššūkis, nes būdavo labai sunku prisiversti ją atlikti, bet juo dažniau eidavau, juo švaresnis jausdavausi. Norėjau maksimaliai apsivalyti. Baigęs studijas, gavau darbą žvyro karjere, ten turėdavau laisvo laiko ir galėdavau pagalvoti apie gyvenimą. Nuo tada pradėjau pastebėti visokius ženklus, kurie man padėdavo kitaip suvokti pasaulį. Kartą nuėjau į biblioteką, o ten po ranka pakliuvo V. Pakelio knyga „Žmogaus galimybės“. Perskaitęs ją supratau, kad žmogus turi daug galimybių. Vėliau pasitaike kita knyga pavadinimu „21 būdas kaip pažinti save“, ten buvo aprašyti keli laimės receptai, bet man vis kažko trūkdavo. Tuomet pradėjau mąstyti apie tikėjimą. Supratau, kad žmogus išties laimingas yra tada, kada padeda kitiems ir kad nėra nieko aukščiau už tikėjimą į Dievą. Todėl nusprendžiau mokytis suprasti jo valią. 2015 m. rugpjūčio pabaigoje, po ilgų svarstymų, nusprendžiau bei pajutau, kad reikia stoti į seminariją. Įstojau tų pačių metų rugsėjo 2-ą dieną.

Gyvenimas seminarijoje man įdomus, patinka dėstomi dalykai, gyvenimo sąlygos labai geros, o seminaristai išties draugiški.

Pabaigai labai trumpai apie gailestingumą. Man gailestingumas – tai padėti žmogui.

...Pašaukimas

Edvard Rynkevič

Gimiau 1996 m. balandžio 20-ą dieną. Tą dieną prasidėjo mano gyvenimo nuotykių. Pakrikštijo mane dabartinis monsinjoras Jan Kasiukevič Vilniaus Šventosios Dvasios bažnyčioje.

Augau katalikiškoje šeimoje. Sekmadieniais kartu su seneliais lankiau Žvėryno Švč. Mergelės Marijos Nekaltojo Prasidėjimo bažnyčią. 2003 m. pradėjau mokytis Vilniaus Vladislavo Sirokoslės mokykloje. Pirmąjį kartą Šv. Komuniją priėmiau Šv. Rapolo Arkangelo bažnyčioje 2006 m. Nuo tada pradėjau patarnauti Šv. Mišiose ir gyventi bažnytinį gyvenimą. Kiekvieną sekmadienį patarnaudavau Šv. Mišiose, skirtose jaunimui. Tuo pat metu, kai dar gyvenom Žvėryno Parapijoj, kiekvieną pirmąjį mėnesio sekmadienį dalyvaudavau Šv. Mišiose, kuriose procesijos metu nešdavau nedidelę vėliavą. Man tai buvo labai iškilmingas momentas, kad aš galiu dalyvauti procesijoje kartu su garbingais vyrais. Po kelių metų taip pat pradėjau dalyvauti Šv. Mišiose Šv. Rapolo Arkangelo parapijoj, nes ten nebuvo patarnautojų. Mano zakristijonas ponas Vladas visada pamokydavo, netgi kartais išbardavo, jeigu ką nors netaisyklingai atlikdavau. Labai dėkoju jam už tuos pamokymus, nes būtent jis išauklėjo manyje taisyklingumo, tvarkingumo ir preciziškumo jausmą. Atsimenu tokį jo pasakymą: „turi būti tvarka kaip bažnyčioje!“. Kiekvieną sekmadienį jis pasakodavo man savo gyvenimo istorijas. Kartais papasakodavo apie jo jaunystės laikų patarnavimą Šv. Mišiose. Mane tai labai sudomino ir nusprendžiau domėtis, skaityti apie Bažnyčios papročius. Kartu su juo kalbėdavome lotyniškai „Ministrantūrą“.

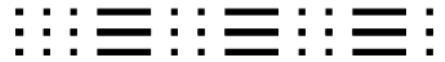
Mano pašaukimas brendo pamažu. Gal nuo 4-os klasės pradėjau svarstyti apie kunigystę. Po to tas noras dingo, norėjau tapti mašinistu, mokytoju, bet tik ne kunigu. Kai sąmoningai apleisdavau Šv. Mišias, būdavo sugadinta diena, jausdavausi labai

prislėgtas. Augo pašaukimas, atsirado noras groti vargonais, panašiai kaip tai daro mūsų parapijos vargoninkas ponas Jonas. Jo muzika skambėdavo man visą savaitę. Nusprendžiau išmokti groti. Tėveliai nelabai pritarė mano norui, bet 7-oje klasėje kartu su mama nuvažiavom į muzikos mokyklą, įstojau netgi be egzaminų į antrą klasę, akordeono specialybę. Kartu su pažystama vargoninke lankiau Vilniaus Šv. Baltramiejaus bažnyčią, kartu giedojom. Ten dirbo kunigas Jan Šutkevič, kuris labai džiaugsmingai mane priėmė. Mano svajonės pradėjo pildytis, kai kunigas paprašė prieš Šv. Mišias pagroti Marijos Valandas. Vėliau susirgo vargoninkė ir paprašė pagroti Šv. Mišiose. Man tai buvo labai didelis stresas! Gavosi kaip gavosi, bet pagrojau...

Po poros metų ieškojau, kur galėčiau dirbti vargoninku. Suradau laisvą vietą Vilniaus Rajono Paberžės Jėzaus Širdies bažnyčioje. Būtent ten prisėdau kaip vargoninkas prie instrumento. Didelis noras ir Dievo ranka padėjo man išmokti groti vargonais. Susipažinau su bendruomene. Labai man patiko ši tarnystė, nors ir buvo labai daug darbo, nes nieko praktiškai nemokėjau – nei groti, nei choro vesti. Bet Dievas neapleido manęs. Iš klebono gaudavau pamokymų, kurie mane dar daugiau motyvavo groti. Tuo metu, kai pradėjau pats groti, buvau 11-oje klasėje. Ten pradėjau gyventi visuomeninį gyvenimą, buvo visokios veiklos – tiek buitinės, tiek parapijinės, teko daug ką organizuoti. Dar trumpai paminėsiu, kad tuo pat metu buvau Vilniaus skautų (Harcerių) draugovininku. 10-11 klasėje pradėjau rimtai svarstyti, kuom noriu būti gyvenime, koks mano kelias ir tada prabudo mano vaikystės mintys apie kunigystę. Kai pirmą kartą paminėjau tėvams, kad noriu būti kunigu, mama labai nusiminė. Patyriau šeimos nepritarimą, tačiau jis mane dar labiau sustiprino ir kilo dar didesnis noras eiti šiuo keliu. Pirmą kartą atvykau į seminariją per pašaukimo rekolekcijas 2013 m. paragintas kunigo Vaclavo. Atvažiavus buvo labai nedrąsu. Pusę valandos vaikštinėjau aplink seminariją svarstydamas, kodėl čia einu. Paskambinau kunigui

Vaclavui, kuris tąsyk pasakė: „Laukiu tavęs, ateik.“ Ir atėjau. Kopylčioje per Šv. Mišias pajutau vidinę ramybę ir gavau tokį atsakymą, kurį prisiminęs atvykau į seminariją priduoti dokumentus po vidurinės mokyklos. Seminarijoje gali save visapusiškai ištirti, kam esi skirtas ir ar tas gyvenimas išties yra tavo. Gyvenimas bendruomenėje daug ko išmoko: kaip save auklėti, pažinti – ypač propedeutiniame kurse.

Apie gailestingumą pasakysiu trumpai cituodamas Šventąjį Raštą: „Būkite gailestingi, kaip ir jūsų tėvas gailestingas“ (Lk 6,36–38).

...Pašaukimas

Eligijus Žakys

Gimiau 1996 m. kovo 23 d. Raseinių raj. Pašešuvio kaime, kuris priklauso Kauno Vyskupijos Viduklės Šv. Kryžiaus parapijai. Šeimoje esame du broliai – aš ir mano

vyresnis brolis Ernestas. 2015 metais baigiau Nemakščių „Martyno Mažvydo“ gimnaziją. Esu aktyvus, bendraujantis ir linksmas žmogus. Labai mėgstu žygius gamtoje ir grybavimą. Mokykloje daug vaidindavau per renginius, kartais tekdavo ir pačiam juos vesti.

Augau tikinčioje ir pamaldžioje šeimoje. Mano tėvai Rima ir Rolandas Žakiai gieda bažnyčios chore, tai jie mane nuo pat vaikystės vedėsi į bažnyčią ir prie jos pratino. Vasarą labai daug keliaudavome po Žemaitijos krašto parapijas ir dalyvaudavome atlaiduose. Per šias paprastas keliones labai daug pamačiau kunigų, kurie savo pamokslais ir gerumu mokėjo paveikti žmones, o

kartu ir mane. Kol buvau mažas, visas Šv. Mišias stebėdavau iš balkono šalia vargonų. Kai sukako devyni metai, nuėjau pas savo parapijos zakristijoną ir paprašiau, kad leistų patarnauti Šv. Mišiose. Patarnavimas Šv. Mišiose mane labai domino, todėl stengiausi visus darbus atlikti kuo geriau ir atsakingiau. Iš viso prie altoriaus išbuvau dešimt metų.

Devintoje klasėje Šv. Mišių metu pažvelgiau į kleboną Albertą Staniulį. Netikėtai atėjo mintis, kad ir aš norėčiau būti kunigu. Dabar, žinoma, suprantu, kad ši mintis neatsirado iš nieko. Jai atsirasti padėjo anksčiau minėtų kunigų gražūs pavyzdžiai, tėvų pamokos ir artimas ryšys su Bažnyčia ir Dievu nuo pat vaikystės. Kadangi tuo metu, kai kilo ši mintis, buvau tik devintokas, apie šią mintį pasakiau tik tėvams, kurie labai apsidžiaugė mano pasirinkimu ir pasiūlė labiau domėtis kunigybe. Tam ir paskyriau likusius tris metus iki mokyklos baigimo. Vos tik ją baigiau ir gavau visus reikiamus dokumentus, nuskubėjau į Kauno kunigų seminariją juos priduoti. Dabar labai džiaugiuosi, kad devintoje klasėje gimusi mintis ir noras tapti kunigu neišblėso ir žingsnis po žingsnio mane vedė ir tebeveda link tikslo.

Kalbant apie seminarijos išpūdžius, pirma diena šioje seminarijoje man buvo pati įsimintiniausia. Atvykęs į Vilniaus Šv. Juozapo kunigų seminariją nežinojau ko tikėtis, netgi truputį bijojau, nes esu iš Kauno vyskupijos ir paruošiamąjį kursą turėjau pabaigti Šiluvoje, bet Dievas veikia taip, kaip žmogui geriausia, todėl viską pakreipė taip, kad atvykčiau į Vilnių. Dabar esu ypač laimingas, kad čia atvykau, o mano išpūdžiai patys geriausi, nes per šiuos penkis mėnesius, praleistus šioje seminarijoje, daug ko išmokau, sustiprėjau dvasiškai, įgijau patirties, susipažinau su daugybe gerų žmonių ne tik iš pačios seminarijos, bet ir iš miesto. Be to praplėčiau savo akiratį: susipažinau su miestu, turėjau galimybę būti savanoriu akcijose bei sužinojau daugiau apie gailėstingumo kultą, apie kurį anksčiau labai mažai žinojau. Iki atvykimo į Vilnių apie gailėstingumą žinojau tik tiek, kad yra Gailėstingą Jėzų paveikslas, kurį nutapė pagal Šv. Ses. Faustinos Kovalskos regėjimą. Šito paveikslo kopija yra ir mano namuose. Tačiau nieko nežinojau nei apie malones, kurias per šį paveikslą teikia Dievas, nei apie patį gailėstingumo kultą. Dabar visas pasikeitė. Pagyvenus seminarijoje penkis mėnesius, su gailėstingumu susipažinau daug geriau, pamačiau kaip jis veikia žmones, jų gyvenimą. Taip pat supratau, kad veikiami gailėstingą Dievo, žmonės patys tampa kitiems gailėstingesni. Todėl ir pats susidomėjau gailėstingumo vainikėliu, kurį meldamasis iš Dievo gaunu sau reikalingų malonių, taip pat tampa gailėstingesnis aplinkiniams žmonėms.

Linas Marcinkevičius

Gimiau 1991 m. rugpjūčio 21-ą d. Kaune, smulkių verslininkų šeimoje. 1998-2007 m. mokiausi Kauno Julijanavos vidurinėje mokykloje, 2007-2010 m. – Marijampolės „Ryto“ vidurinėje mokykloje.

Vidurinę mokyklą baigiau 2010 m. Tais pačiais metais įstojau į Marijampolės Kolegiją studijuoti kultūrinės veiklos

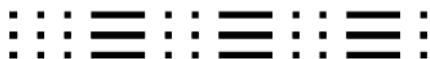
vadybą. 2013 m. baigiau Marijampolės kolegijos Edukologijos ir socialinio darbo fakultetą, įgijau kultūros vadybos profesinio bakalauro kvalifikacinį laipsnį. 2013-2015 m. dirbau UAB „Palink“ prekybos centre „Iki“ kasininko-pardavėjo pareigose. Esu dalyvavęs ir sėkmingai baigęs 2011 metais krikščioniškus „Alfa“ kursus. Taip pat mokyklos laikais dalyvavęs „Euroscola“ projekte. Dalyvavau krikščioniškose Alytaus miesto misijose kaip savanoris. Priklausau Marijampolės Šv. Jono Pauliaus II parapijai. Mėgstu sportuoti, skaityti knygas, domėtis istorija ir kultūra.

Savo pašaukimą kunigybei atpažinau 2011 metais, kai Lietuvos katalikų vyskupai paskelbė gailėstingumo metus. Nuo to laiko brandinau savo pašaukimą kunigybei tirdamas save ir aktyviai dalyvaudamas krikščioniškoje veikloje.

Seminarijoje išpūdžiai teigiami. Puikios gyvenimo sąlygos, geranoriškas personalas, intelektualūs dėstytojai ir tėviški ugdytojai. Lieka keistis ir augti dvasioje panašėjant į Kristų.

Dievo gailėstingumas mano gyvenime yra viskas ir jis siejasi su Dievo gailėstingumo kultu. Per Dievo gailėstingumo kultą sustiprinau tikėjimą ir atradau savo pašaukimą į kunigybę. Tai yra protu nesuvokiama Dievo malonė ir slėpinys ne vien žmonėms, bet ir angelams. Per Dievo gailėstingumą panašėjame į patį Triasmenį Dievą, ypač į antrąjį asmenį Jėzų Kristų. Tad su pasitikėjimu nebijokime kreiptis į Dievą ir prašyti Jo gailėstingumo ir kartu su Šventąja Faustina Kovalska ištarti „Jėzau, pasitikiu tavimi“.

...Dėkojame broliams už liudijimus, o Teesie skaitytojams primename, kad jūsų maldos yra pati brangiausia dovana, kurią galite padovanoti kiekvienam iš šių brolių, kurie pasiryžo palikti savo gimtuosius namus ir senąjį gyvenimą, idant Kristus jiems taptų Tiesa, Keliu ir Gyvenimu. Jeigu norite kunigų pagal Jėzų širdį, meldkitės, kad Dangiškasis Tėvas įkvėptų šiems jaunuoliams Šventąją Dvasią, kuri tepalaiko juos ir kiekvieną iš mūsų tikėjimo kelionėje. Amen.

...Pašaukimas

Pasidalinimas mintimis

Kl. Arnas Vainauskas,
I kursas

Tikrasis skurdo veidas.
Diagnozė: nejautri širdis

Skurdas turi daug veidų.

Ši mintis nėra vien mintis. Jos atitikmenis surasite išėję į mūsų miestų gatves, apsilankę mūsų mokyklose, kaimynystėse, institucijose, darbovietėse ir kitose vietose, kuriose žmogus nuolatos renkasi, ką daryti su jam patikėta laisve. Vienur išvysime neturinčius, ką valgyti, kitur pamatysime neturinčius, kur gyventi, dar kitur sutiksime savo darbuotojus išnaudojantį darbdavį arba patyčių aukomis tapusius vaikus. Atsigręžę į kurią nors šeimą atrasime savo galia piktnaudžiaujantį tėvą arba motiną, kurių vaikai vieną dieną išlieja susikaupusį pyktį, apmaudą ir neviltį į patiriamą smurtą atsakydami smurtu. Galų gale eilinį kartą aptarinėsime dešimtą kartą į kalėjimą sugražinto asmens tragediją, į prekybą žmonėmis pakliuvusios merginos kančią, taip pat minėsime jauno žmogaus savižudybę visiškai nesusimąstydami apie tai, kad *skurdas, patyčios, smurtas šeimoje, alkoholizmas, narkomanija, korupcija, prekyba žmonėmis, kalėjimas ir savižudybė yra procesas, vykstantis ne kur nors kosmose, bet mūsų visuomenėje – mano ir tavo kaimynystėje, čia ir dabar. Rūpinamės savimi ir nenorime kištis ne į savo reikalus? Bijome susitepti rankas svetimu purvu ir esame akli savo pačių negalioms? Vadinamės tikinčiais žmonėmis, bet užuot ištiesę pagalbos ranką, sudedame rankas palaiminimui ir išsiunčiam nelaimėlių ieškoti pagalbos svetur? Užburtas ratas... tačiau kaip iš jo išėiti?*

Žmogaus galia mylėti.

Žmogus yra asmuo. Taigi jis turi proto ir valios galias, per kurias gali skleisti savo žmogiškąjį potencialą. Žmogus yra pagal Dievo paveikslą ir panašumą sukurta būtybė. Taigi jam padovanota malonė pažinti Kūrėją ir Jį mylėti labiau už viską. Šioji meilė nėra abstrakti sąvoka, bet konkretūs gailestingumo darbai artimui laike ir erdvėje – čia ir dabar pastebėta kito kančia, kuriai negaliu būti abejingas, jei noriu būti žmogumi.

Žmogaus galia naikinti.

Žmogus yra išties keista būtybė. Viena vertus žmogus sukurtas pagal Dievo paveikslą ir panašumą, turi neatimamas teises, prigimtinį ir neliečiamą orumą... kita vertus, būtent jis renkasi neapykantą, atima kitų teises ir pamina kitą asmenį pagal savo paties užgaidas, kurios nužmogina ne tik auką, bet ir patį agresorių paverčia jo paties veiksmų auka. Mes dažnai kalbame apie fizinę negalią ir sakome: „štai tas žmogus yra neįgalus, nes negali vaikščioti“. Mes taip pat dažnai kalbame apie protinę negalią ir sakome: „štai tas dvidešimtmetis yra neįgalus, nes nesugeba išspręsti uždavinio, kurį išsprendžia kiekvienas normalus septynių metų vaikas“. Mes kalbame apie įvairiausias ligas, sindromus, negalias, esam suteikę galybę vardų galybei ligų, kurių aprašus galime rasti TLK-10 (*Tarptautinė statistinė ligų ir sveikatos sutrikimų klasifikacija*), DSM-5 (*Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders*) ar kitose sistemose, tačiau ar susimąstome apie dvasinę negalią mylėti ir šios negalios simptomus bei padarinius, iš kurių didžiausias yra *artimo kančiai nejautri širdis*?

Žmogus yra laisvas rinktis? Ir taip ir ne.

Aš negaliu pasirinkti, kur ir kam gimti, tai už mane padaro kiti. Aš negaliu pasirinkti visuomenės, esu į ją paprasčiausiai įmetamas nuo pat pirmos akimirkos motinos iščiose. Taigi mano galimybės

apribotos. Tarsi loterija, kurioje vieni laimi, o kiti pralaimi. Negaliu pasirinkti ar mano tėvai prieš ir neštumo metu nevertos narkotinių medžiagų, kurios ženkliai padidina apsigimimų skaičių, paprasčiausiai negaliu, nes tai ne mano rankose...

Bažnyčios svajonė apie *Caritas*.

Bažnyčia svajoja, nes Dievas svajoja. Ne paslaptis apie ką... apie meilę! Meilė, kuri pasilenkia nesiekdama sau naudos... meilė, kuri kantriai pakelia kito abejingumą ištiestai pagalbos rankai... meilė, kuri nebijo išsipurvinti rankų... meilė, kuri nesiekia pririšti ir užvaldyti, bet veikiau išlaisvina ir dovanoja gyvenimo erdvę tam, kuris nebeatpažįsta savyje Dievo paveikslo ir panašumo. Meilė niekuomet nesibaigia! Ar kas nors būtų kalbėjęs apie Dievo gailestingumą, jeigu Žodis nebūtų tapęs kūnu? Vargu, nes tokia meilė tuomet būtų tolima, abstrakti, šalta ir nesuprantama.

Susvetimėjimas.

Ką reiškia skambi frazė, kad neva “visuomenė susvetimėjusi”? Tai reiškia tai, kad matydamas ant šaligatvio gulintį žmogų, nepasivarginu prie jo prieiti ir pasidomėti jo būkle. Susvetimėjimas taip pat reiškia, kad laiptine žemiau gyvenančią moterį be jokios sąžinės graužaties eilinį kartą palieku smurtaujančio vyro *malonėje*... nieko tokio, išgyvens! - bandau save raminti. Tai taip pat reiškia, kad paskubinu žingsnį išgirdęs pagalbos šauksmą... nieko tokio, vis tiek tai ne

mano reikalas! Bendriausia prasme susvetimėjimas tuomet yra artimo kančiai nejautraus asmens būklė. Aš esu svetimas, o ne artimas savo *artimui*. Jo reikalai - ne mano reikalai, jo gyvenimas - ne mano gyvenimas, jo kančia - ne mano kančia, jis - tai ne aš ir aš - tai ne jis.

Artimo kančiai jautrių žmonių bendruomenės susvetimėjusioje visuomenėje vizija.

Jėzus Kristus siūlo alternatyvą. Būti vienos širdies ir vienos sielos, gyventi vienybėje, dalintis ir patirti savęs dovanojimo kitam džiaugsmą. Visa tai įmanoma, nes Kristus atidavė save ant kryžiaus, idant suteiktų mums gyvenimo erdvę Švč. Trejybėje. Taigi artimo kančiai jautrių žmonių bendruomenė visų pirma yra tarsi toji gyvenimo erdvė, kurioje kitas gali atrasti gyvenimą ir nemirti. Neužtenka pamaitinti kūną, reikia rūpintis ir sielos reikalais, nes priešingu atveju žmogus niekuomet nesuvoks, jog yra asmuo - vertybė ir tikslas pats savaime, kurio negalima paversti priemone. Geroji Naujiena čia ta, kad purvinas, alkanas ir besikeikiantis žmogus dienai besibaigiant yra lygiai toks pat asmuo kaip ir aš bei tu. Geriau įsižiūrėjęs gali jame išvelgti Kristaus veido kontūrus, kuriuos neretai sudarkome negailestingumo kalavijais.

Seminarijos kroniką

Kl. Marius Jocy,
I kursas

Lapkričio 3 d. Po rudens atostogų į seminariją grįžo klierikai.

Lapkričio 10 d. Seminaristai dalyvavo vidinio išgydymo pamaldose Šv. Apaštalų Jokūbo ir Pilypo bažnyčioje.

Lapkričio 13 d. Seminarijoje lankėsi kun. prof. habil. dr. Tadeusz Krahel ir kun. Antanas Dilys. Kunigai pasakojo apie klierikų gyvenimą Vilniaus arkivyskupijoje II-o Pasaulinio karo metu.

Lapkričio 18 d. Seminarijos bendruomenė dalyvavo Aušros Vartų atlaiduose. Šv. Mišiose meldėsi visų Lietuvos seminarijų klierikai.

Lapkričio 27-28 d. Susikaupimo dienos Basųjų karmeličių vienuolyne, Paštuvoje (Kauno raj.).

Gruodžio 1 d. Dvasinės konferencijos metu seminarijoje lankėsi Šv. Karalienės Jadvygos seserys. Vienuolės pasa-kojo apie palaimintojo Mykolo Giedraičio gyvenimą.

Gruodžio 2 d. Seminaristus aplankė Vilniaus arkivyskupas emeritas kardinolas A. J. Bačkis. Susitikimo metu eminencija pasakojo apie įvykusį vyskupų sinodą, skirtą aptarti šeimos klausimams.

Gruodžio 7 d. Vyko trečio ir ketvirto kurso klierikų įvilktuvės – kandidatų skyrimas diakonatui ir kunigystei.

Gruodžio 8 d. Vilniaus Arkikatedroje bazilikoje, per Nekaltojo Marijos Pradėjimo Iškilmę, su Vilniaus arkivyskupu Gintaru Grušu, šventėme Šventųjų Gailestingumo metų pradžią.

Gruodžio 10 d. Žiemos sesijos pradžia.

Gruodžio 12 d. Seminarijos bendruomenė gailestingumo durų atidarymo šventės išvakarėse dalyvavo vigilijoje Dievo Gailestingumo šventovėje.

Gruodžio 22 d. Klierikai užbaigė egzaminų sesiją Šv. Mišiomis ir Kūčių vakariene su seminarijos bendruomene bei ganytojais.

Gruodžio 22 - sausio 6 d. Žiemos atostogos.

Sausio 7-12 d. Seminarijos auklėtiniai turėjo pastoracinę savaitę. Jos metu buvo paliesta komunikacijos tema. Taip pat teko dalyvauti Vilniaus arkivyskupijos Carito organizuotame seminare.

Sausio 13 d. Klierikai lankėsi KGB muziejuje. Taipogi Laisvės gynėjų dienos proga dalyvavo Šv. Mišiose Vilniaus arkikatedroje bazilikoje, kuriose meldėsi už Tėvynę.

Sausio 16 d. Panevėžio Kristaus Karaliaus katedroje arkivyskupas Lionginas Virbalas klierikui Žilvinui Treiniui suteikė diakonato šventimus.

Sausio 31 d. Gimimo dienos išvakarėse, seminarijos bendruomenė sveikino kardinolą emeritą Audrį Juozą Bačkį su 79-uoju gimtadieniu.

Vasario 2 d. Seminarijos bendruomenė dalyvavo iškilmingose Grabnyčių Šv. Mišiose Vilniaus arkikatedroje bazilikoje.

Vasario 10 d. Pelenų trečiadienis. Seminarijos auklėtiniai gavėnią pradėjo piligrimyste į Kaišiadorių Kristaus atsimainymo katedrą, kur dalyvavo Šv. Mišiose, meldėsi prie Gailestingumo apaštalų – Šv. Jono Pauliaus II ir Šv. Faustinos relikvijų bei prie Dievo tarno arkivyskupo Teofiliaus Matulionio kapo.

Vasario 11-16 d. Trumposios pavasario atostogos.

Vasario 15 d. Vilniaus vyskupijos klierikai dalyvavo pal. Mykolo Sopočkos bažnyčios pašventinime Juodšiliuose.

Vasario 17-20 d. Gavėnios rekolekcijos Tiberiados bendruomenėje Baltriškėse.

Vasario 23 d. Dvasinės konferencijos metu seminarijos konferencijų salėje buvo žiūrimas filmas apie Gailestingumo paveikslą „Pasitikiu tavimi“.

Vasario 26-28 d. Seminarijoje vyko pašaukimų savaitgalis.

Kovo 1 d. Seminarijos bendruomenė dalyvavo kraujo donorytės akcijoje ir aukojo kraują. Tą pačią dieną, dvasinės konferencijos metu, klausėme belgų kunigo misionieriaus Daniel Ange liudijimo ir įkvėpiančios kalbos.

Kovo 4 d. Seminarijos bendruomenė patarnavo Šv. Mišiose Vilniaus arkikatedroje bazilikoje ir su tikinčiaisiais dalyvavo adoracijoje šv. Kazimiero garbei.

Kovo 5 d. Klierikai dalyvavo Gailestingumo piligrimystėje ir lankėsi svarbiose Dievo Gailestingumo kulto vietose.

Kovo 8 d. Seminaristai dalyvavo vidinio išgydymo pamaldose Šv. Apaštalų Jokūbo ir Pilypo bažnyčioje.

Kovo 11 d. Seminarijos bendruomenė šventė Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo dieną. Vakaro programoje įvyko susitikimas su kun. Robertu Grigu.

Kovo 19 d. Seminarijos bendruomenė šventė seminarijos globėjo Šv. Juozapo iškilnę, į kurią tradiciškai buvo pakviesti seminaristų tėveliai. Klierikai atliko meninę programą, kurioje pademonstravo savo aktorinius gebėjimus. Spektaklį pagal prel. Jono Mačiulio-Maironio poemą “Kame Išganymas” parengė V-o kurso klierikai.

2015 - 2016 / 2 (79)

Vilnius